Město Kdyně

starosta města
Náměstí 1 tel.: 379 413 511
345 06 Kdyně www.kdyne.cz

ve Kdyni dne 1. 10. 2026

č.j.: MeKd/2026/4091

INFORMACE – ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Kdyně v částech souvisejících s dobývacím prostorem Smržovice a těžbou v kamenolomu Smržovice – Zadní kopec

Krajský soud v Plzni rozhodl ve věci navrhovatelů (celkem 12 fyzických osob a 3 právnické osoby) proti odpůrci (Město Kdyně) **zcela ve prospěch odpůrce, tj. Města Kdyně. Návrh navrhovatelů ve výše uvedené věci byl soudem zamítnut.**

Za účelem informování veřejnosti o rozhodnutí soudu v této věci uvádíme podstatné části Rozsudku Krajského soudu v Plzni (č.j. 77 A/2026 – 132) a zveřejňujeme rovněž jeho plné anonymizované znění.

Soud v závěru citovaného Rozsudku jasně stanovil, že odpůrce (tj. Město Kdyně) při pořizování a vydávání územního plánu nepřekročil meze zákonem svěřené územně plánovací diskrece a neopomněl relevantní skutkové okolnosti. Přijatá řešení nebyla v rozporu s požadavky stavebního zákona či zásadami správního práva.

Ad. 86
Stran tvrzení, že odpůrce přiznal povahu námitek (ve smyslu § 52 odst. 2 stavebního zákona) v zásadě *„toliko těm námitkám, které navrhovatelé uplatnili jako vlastníci pozemků umístěných uvnitř dobývacího prostoru (chráněného ložiskového území) Smržovice – Zadní kopec, zatímco námitky navrhovatelů z titulu vlastnictví jiných nemovitostí v území dotčeném Územním plánem (tedy podaných vlastníky pozemků přímo či nepřímo sousedících, které mohou být dotčeny těžbou nerostů, jejíž vlivy se zde významně projeví např. exhalacemi, hlukem, zápachem, významným snížením hodnoty jejich majetku apod.) posoudil pouze jako připomínky dle § 52 odst. 3 stavebního zákona)* se soud ztotožnil s tím, co tvrdil odpůrce. Tedy, odpůrce postupoval v souladu s § 52 odst.

2 starého stavebního zákona, podle něhož mohou podat námitky proti návrhu územního plánu pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. **Vzhledem k tomu, že územním plánem nedochází ke znovuobnovení těžby (tedy nemůže dojít přímo na základě územního plánu k ohrožení skrze exhalace, hluk, zápach, významné snížení hodnoty majetku atp.), nemohu být vlastníci sousedních pozemků touto skutečností *in hoc momento* nijak dotčeni.**

Ad. 89

Dále nebylo možno kvitovat ani soubor námitek, podle kterých (zestručněno) pokyny odpůrce pořizovateli neřeší (zejména) „*hlučnost, prašnost a rizika poškození staveb otřesy a vibracemi v důsledku trhacích prací z pohledu soukromoprávního* (…) *znehodnocení nemovitostí, ochranu veřejné zeleně a životního prostředí, neobsahují požadavek na odbornou a komplexní analýzu střetu zájmů za účelem nalezení jejich nejvýhodnějšího řešení ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona ani přesnější a podrobnější regulaci přípustných způsobů využití dobývacího prostoru k dalšímu těžebnímu využití,* (…) *nedotýkají se toho, zda navrhovaná regulace zajistí, že těžba nerostů bude realizována jen tehdy a za takových podmínek, kdy zájem státu na využití nerostného bohatství zjevně převládne nad ostatními dotčenými právem chráněnými zájmy*“. **Je totiž zcela absurdní úvaha, že by odpůrce měl v rámci územního plánování řešit takové otázky. Pokud by tomu tak mělo být, pak by se z územního plánování stala naprosto nefunkční činnost, protože by prostě nebylo v lidských silách vymyslet mechanismus, který by v území zohledňoval všechny možné varianty, důsledky, možnosti atd.** *pro futuro*.

Ad. 93

Soud pokládá za rozhodující fakt, že navrhovatelé i v tomto případě argumentačně ustali „na půli cesty“. Zmínili sice výslovně zájem na ochraně životního prostředí a princip udržitelného rozvoje území, nicméně není patrné, proč by přijaté řešení mělo být v rozporu právě s ochranou životního prostředí a principem udržitelného rozvoje území. **Soud znovu opakuje – přijetí územního plánu v dané podobě neznamená „povolení“ vlastní těžby. Soud neshledal, že by přijaté bylo nešetrné, resp. že je případná újma vlastníka ve vztahu k veřejnému zájmu nepřiměřená.** Odpůrce nepostupoval iracionálně, diskriminačně či neproporcionálně a jeho postupu nebylo možno ve světle uplatněných námitek cokoliv vytknout.

Ad. 95 – 96

Navrhovatelé vytýkají územnímu plánu, že „*nebylo vyjasněno, zda jsou v oblasti kamenolomu Smržovice vyřešeny nebo vůbec řešitelné střety zájmů ve smyslu horního zákona, jaká je konkrétní reálná aktuální potřeba těžby nerostů v této lokalitě ve vazbě na množství a jakost zásob, jiná dobývaná ložiska v blízkém či vzdálenějším okolí nebo aktuální surovinovou politiku státu, případně zda a z jakých důvodů je či není vhodné aktuální těžbu nerostů, kterou územní plán povoluje, upřednostnit před zachováním daného ložiska pro budoucí generace*.“

I na tomto místě soud znovu opakuje - ***územním plánem dochází pouze ke stanovení chráněného ložiskového území, nikoliv k obnovení těžby. Je tedy zcela mimoběžný závěr navrhovatelů, podle něhož není zřejmé „zda a z jakých důvodů je či není vhodné upřednostnit aktuální těžbu nerostů, kterou územní plán povoluje“. Územní plán nic takového nepovoluje, a odpůrce se proto nemohl dostat do rozporu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, tak jak ji navrhovatelé citují.***

Ad. 101
To, že navrhovatelé mylně vnímají podstatu věci, kterou není povolení těžby, ale ochrana ložiska, je zřejmé i z té části návrhu, kde se odkazují zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně na povinnost správního orgánu posoudit vliv realizace určitého záměru na životní prostředí (tzv. proces EIA/SEA) s odkazem na přílohu 1 zákona (položka 79), kde je uveden jako záměr podléhající procesu EIA/SEA i „Stanovení dobývacího prostoru a v něm navržená povrchová těžba nerostných surovin“, přičemž automatickému posouzení podléhá tehdy, pokud má být prováděna na ploše o rozloze alespoň 25ha. **Soud k tomu musí znovu opakovat, že v souzené věci nešlo o stanovení dobývacího prostoru, ale nezbytnou ochranu prostoru již daného. Z tohoto pohledu je námitka o porušení zákona při neprovedení onoho procesu lichá.**

Za této situace soud uzavírá, že odpůrce (tj. Město Kdyně) postupoval v souladu se zákonem a že navrhovateli namítaný zásah do jejich práv nepřesahuje míru, kterou lze v podmínkách územního plánování považovat za ústavně konformní a legitimně odůvodněnou veřejným zájmem na uspořádání území. Protože nebyl shledán žádný z důvodů pro zrušení napadené části územního plánu podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s., soud návrh jako nedůvodný zamítl.

Nad rámec výše uvedeného uvádím, že ve věci ochrany unikátního krajinného rázu ve výše uvedeném území vedení města Kdyně spolupracuje s Krajským úřadem Plzeňského kraje na připravovaném **vyhlášení Přírodního parku Branžovský hvozd. Po vyhlášení přírodního parku budou v daném území omezeny některé činnosti, mj. také umisťování obnovitelných zdrojů energie v nezastavěném území (tj. větrné elektrárny) a těžba hornin a nerostů.**

Oskar Hamrus, v.r.

starosta města Kdyně